

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- Artikel 1 van de beschikking van de Commissie van 19 mei 2004 in de zaak betreffende staatssteun C 2/2003 (ex NN 22/2002) inzake maatregelen van Denemarken ten gunste van TV2/DANMARK, nietig te verklaren voorzover in die beschikking de steun krachtens artikel 86, lid 2, EG toelaatbaar wordt verklaard.
- Verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

In de bestreden beschikking heeft de Commissie steun die tussen 1995 en 2002 aan TV2/DANMARK is toegekend in de vorm van opbrengsten uit retributies en enkele andere maatregelen, verenigbaar met de gemeenschappelijke markt verklaard, behalve wat betreft een bedrag van 628,2 miljoen DKK dat, naar het oordeel van de Commissie, ontoelaatbare staatssteun vormt en door het Koninkrijk Denemarken van TV2/DANMARK A/S moet worden teruggevorderd. Verzoekster vordert nietigverklaring van het gedeelte van de beschikking waarin de Commissie een deel van de steun verenigbaar met de gemeenschappelijke markt verklaart.

Volgens verzoekster heeft de Commissie zich een onjuist oordeel gevormd bij haar onderzoek van de vraag, of de openbaardienstverplichtingen van TV2/DANMARK A/S voldoende nauwkeurig zijn omschreven, aangezien zij heeft geconcludeerd dat het volledige programma-aanbod van TV2/DANMARK A/S een openbaardienstactiviteit vormt. Dit bemoeilijkt het onderzoek van de vraag of de Deense staat de communautaire mededingingsregels, inzonderheid de artikelen 87, lid 1, EG en 86, lid 2, EG, heeft geëerbiedigd en in de toekomst zal eerbiedigen.

Verzoekster betoogt voorts, dat de Commissie een onjuiste methode hanteert bij haar beoordeling of de vastgestelde steun in de zin van artikel 87, lid 1, EG ingevolge artikel 86, lid 2, EG verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt, daar deze methode geen rekening houdt met het bestaan van indirecte (horizontale) staatssteun (kruissubsidie), in strijd met artikel 87, lid 1, EG,

- het mededingingsbeperkende gedrag van TV2/DANMARK A/S op de markt voor aanbod van televisiereclame kan niet noodzakelijk zijn voor de vervulling van openbaardienstverplichtingen door deze onderneming uit hoofde van artikel 86, lid 2, EG, zodat artikel 87, lid 1, onbeperkt geldt voor het gedrag van TV2/DANMARK A/S op de commerciële markten;
- de Commissie heeft alleen onderzocht, of een eventuele overcompensatie door de staat (de rechtstreekse verticale, verboden staatssteun) is aangewend ter ondersteuning van de commerciële activiteiten, en niet of de compensatie door de staat (de rechtstreekse verticale, goedgekeurde steun) is aangewend voor het behalen van een economisch voordeel binnen de economische activiteiten, waardoor de mededinging is verstoord;
- het door de Commissie toegepaste „stand alone” criterium is in casu niet van toepassing, omdat het berust op een verge-

lijking van de kosten van de concurrenten van TV2/DANMARK A/S (in plaats van de eigen kosten van deze laatste) met de inkomsten van TV2/DANMARK A/S uit commerciële activiteiten. Daardoor miskent dit criterium eventuele verschillen in effectiviteitsniveau, met als gevolg dat het niet volledig weergeeft in hoeverre de commerciële activiteiten van TV2/DANMARK A/S via kruissubsidiëring een economisch voordeel hebben genoten waardoor de mededinging is vervalst;

- het door de Commissie toegepaste prijs criterium is in casu evenmin van toepassing.

Beroep, op 13 augustus 2004 ingesteld door TV Danmark A/S en Kanal 5 Denmark Ltd. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-336/04)

(2004/C 262/95)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 augustus 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door TV Danmark A/S, gevestigd te Kopenhagen (Denemarken), en Kanal 5 Denmark Ltd., gevestigd te Hounslow (Verenigd Koninkrijk), beide vertegenwoordigd door D. Vandermeersch, K. Karl en H. Peytz, advocaten, domicilie hebbende te Luxemburg.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- Artikel 1 van beschikking C 2/03 van de Commissie van 19 mei 2004 inzake staatssteun voor de Deense openbare omroep TV2/DANMARK door retributieopbrengsten en andere maatregelen, nietig te verklaren, voorzover in die beschikking wordt geoordeeld dat steun die tussen 1995 en 2002 in de vorm van retributieopbrengsten en andere maatregelen aan TV2/DANMARK is toegekend, ingevolge artikel 86, lid 2, EG verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt.
- Verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

In de bestreden beschikking heeft de Commissie geoordeeld dat tussen 1995 en 2002 staatssteun in de zin van artikel 87, lid 1, EG is verleend aan de Deense openbare zender TV2/DANMARK. De Commissie heeft geconcludeerd dat die steun ingevolge artikel 86, lid 2, EG verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt, behalve wat betreft een overcompensatie ten bedrage van 628,2 miljoen DKK, die door TV2/DANMARK A/S moet worden terugbetaald.

Verzoeksters vorderen nietigverklaring van artikel 1 van de beschikking voorzover daarin een deel van de steun verenigbaar met de gemeenschappelijke markt wordt verklaard. Door dit deel van de beschikking vast te stellen, heeft de Commissie de artikelen 86, lid 2, 87 en 88 EG miskend alsook het aan het EG-Verdrag gehechte Protocol betreffende het openbare omroepstelsel in de lidstaten.

De Commissie heeft de artikelen 87 en 88 EG geschonden doordat zij, na te hebben vastgesteld dat de steun nieuwe steun was, niettemin tot het oordeel is gekomen dat de steun (afgezien van het als overcompensatie te beschouwen bedrag) verenigbaar was met de gemeenschappelijke markt. Zij had juist moeten vaststellen dat het volledige steunbedrag wegens niet-aanmelding onrechtmatig was.

Verzoeksters betogen voorts dat de Commissie de artikelen 86, lid 2, 87 en 88 EG en het Protocol heeft geschonden door te oordelen, dat alle kosten van TV2 verband houden met openbare dienstverplichtingen en derhalve door de staat kunnen worden vergoed, ook al ontbreekt een voldoende nauwkeurige omschrijving van de openbare dienstverplichtingen van TV2. De Commissie heeft die artikelen ook geschonden doordat zij de staatssteun heeft goedgekeurd op basis van het criterium of TV2 trachtte haar „inkomsten te maximaliseren” en de bewijslast op verzoeksters heeft gelegd. Zij heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door bewijzen dat TV2 de prijzen van een efficiënte zelfstandige marktdeelnemer onderschreed, terzijde te leggen.

Ook heeft de Commissie artikel 86, lid 2, EG en het Protocol geschonden door de steun goed te keuren ondanks haar twijfels omtrent het prijsgedrag van TV2 en het prijsniveau in Denemarken. De Commissie heeft voorts in strijd met artikel 86, lid 2, EG gehandeld door niet te onderzoeken of de nettokosten van TV2 evenredig waren aan de openbare dienstverplichtingen en door te aanvaarden dat er geen althans onvoldoende Deense openbaar toezicht was op de vervulling door TV2 van haar openbare dienstverplichtingen.

Beroep, op 11 augustus 2004 ingesteld door Centro Europa 7 srl tegen Commissie van Europese Gemeenschappen

(Zaak T-338/04)

(2004/C 262/96)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 11 augustus 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Centro Europa 7 srl, vertegenwoordigd door V. Ripa di Meana en R. Mastroianni, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de beschikking om geen gevolg te geven aan de door verzoekster op 18 oktober 2001 ingediende

klacht, die bij brief van 4 juni 2004 van de directeur van DG Mededinging, de heer Menshing, aan verzoekster is meegedeeld en bij telefax van 9 juni 2004, nr. D(2004)/471 aan verzoekster is toegezonden;

- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster heeft in juli 1999 deelgenomen aan de aanbesteding in Italië met het oog op de afgifte van vergunningen voor de particuliere analoge uitzending, via zendmasten, van tv-programma's in het binnenland, waarbij zij vergunning heeft verkregen voor de „free-to-air”-activiteit voor een duur van zes jaar, met mogelijkheid tot verlenging met nog eens zes jaar. Tot op heden heeft verzoekster de eigenlijke „free-to-air”-uitzendactiviteit echter niet kunnen uitoefenen, omdat haar niet de frequenties zijn toegewezen waarop zij krachtens de vergunning recht heeft. In feite kon de verwezenlijking van het nationale frequentieplan, waardoor haar gewettigde verwachtingen zouden kunnen worden geëerbiedigd, niet worden voltooid, omdat de frequenties op basis van de van kracht zijnde Italiaanse regelgeving worden bezet door televisiezenders die geen vergunning hebben gekregen of die hun activiteit hebben kunnen voortzetten op basis van de bij wet nr. 249 van 1997 ingevoerde „overgangsregeling”. Derhalve heeft de voortzetting van de activiteit van het derde net van de groep Mediaset (Retequattro) het onmogelijk gemaakt om de noodzakelijke frequenties vrij te maken zodat verzoekster kon beginnen met haar uitzendingen, zoals op basis van de verleende uitzendvergunning was vereist.

Het beroep richt zich tegen het besluit om geen gevolg te geven aan de klacht dat de hierboven omschreven situatie en het verzoek aan de Commissie krachtens artikel 86, lid 3, EG tot verstoring van de mededinging leidt, aangezien sprake is van maatregelen die zijn vastgesteld ten gunste van de onderneming (RTI), waaraan de Italiaanse rechtsorde een bijzonder recht heeft verleend.

Tot staving van haar betoog beroept verzoekster zich op schending van de artikelen 82 EG en 86 EG en schending van de motiveringsplicht, doordat verweerster:

- de betrokken klacht niet nauwkeurig heeft onderzocht, aangezien zij niet is ingegaan op het primaire middel, betreffende discriminatie bij de toegang tot de markt voor tv-uitzendingen;
- in het kader van de vaststelling van de bestreden handeling eraan voorbij is gegaan, dat de maatregelen die de Italiaanse autoriteit bij de uitsluiting van Europa 7 van de markt voor tv-uitzendingen heeft getroffen of nagelaten, de machtspositie van de zender RTI heeft versterkt.
- verzuimd heeft de gevolgen van de inwerkingtreding van wet nr. 112 van 2004 voor verzoeksters positie in aanmerking te nemen. In dit verband beroept verzoekster zich tevens op schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten.